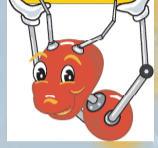

KIRMIZI

METAL KARINCA

7-11
yaş

KIRMIZI KARINCA DİYOR Kİ:

YENİ YILINIZ KUTLU OLSUN

Yıllar ne çabuk geçiyor değil mi sevgili minik karıncalarım, hepiniz bir yaş daha büyüdünüz artım birer abla, birer ağabey oldunuz okuyucular arasına yeni kardeşleriniz geldi. Yeni yılın hepinize mutluluk ve umut vermesini dilerim.

Bu sayıda gene sizlerden gelen sorulara yanıt vermeye çalışacağım; bakın Seda kardeşiniz ne sormuş?

Sevgili Karınca abi,

Köşenizi zevkle izliyorum. Çok şey öğreniyorum. Bazı bilgileride ilk kez duyuyorum. Geçen mektubunuzda okumanın yararlarını anlatmışsınız. Düşündüm de çok güzel anlatmışsınız. Ben de payıma düşeni aldım elbette. İlk mektubunuzda bir cümle beni etkilemişti. Orada tiyatroya gidin demiştiniz. Doğrusunu söylemek gerekirse hiç tiyatroya gitmiyorum. Bazen okulumuza Hacivat-Karagöz geliyor. Onu izliyoruz, çok da gülüyoruz.

Tiyatro bizlere neler kazandırır? Ben onu merak ediyorum. Gerçekten de çok mu yararlı? Bana bu konularda bilgiler verirseniz sevinirim. Size şimdiden çok teşekkür ederim. Sevgilerimle...

Seda Seven

Sevgili Seda, bana mektup yazma inceliği gösterdiğin için çok teşekkür ederim. Öncelikle şunu belirtiyim, tüm sanat dalları insanlara çok şey kazandırır. Tiyatro başlı başına bir okuldur. Topluları eğiten, öğretene, bilgilendiren bir okul. İnsanlık binlerce yıl tiyatroyla eğitilmiştir. Günümüzden üç bin, beş bin yıl önceki uygarlıklarla dikkat edersek orada on binlerce kişilik tiyatrolara rastlarız. O yıllarda okul yoktu, ama tiyatrolar vardı. Tiyatrolar gelişerek zamanımıza kadar gelmiştir. Tiyatro bize çok şey kazandırır. Öncelikle yeri gelince konuşmayı, yeri gelince susmayı öğretir. Toplumsal kuraları da kazandırır bizlere. Tiyatrolarda sözcük yağmuru vardır. Ruhunuzu o sözcüklerle, düşüncelerle yıkarız. Hem gözümüze, hem de kulağımıza hitap ettiğinden daha kalıcıdır. Unutulması zordur. Tiyatroyla beslenirsek eğitilmemiz daha kolay olur. İnsanı insan yapar. Toplumu da toplum yapar. Fırsat buldukça tiyatro izle. Kendindeki değişimlere sen bile şaşacaksın. Bol tiyatrolu günler dilerim...

Fethi Gürcan MERMERTAŞ

ÇOCUKLARIN
HAKKI DA VAR,
BİLDİRİSİ DE VAR

DÜNYA ÇOCUK HAKLARI

Birleşmiş Milletler Çocuk Hakları Sözleşmesi için Çocuk Vakfı'nın düzenlediği "Her Çocuk Haklarıyla Doğar" sergisinin 19. Maddesini canlandıran çizer arkadaşımız Sumru Ekşioğlu ve eseri.

Madde 19:

Sumru EKŞİOĞLU

Suistimal ve İhmalden Korunma Devlet, çocuğu, ana-babanın ya da çocuğun bakımından sorumlu başka kişilerin her türlü kötü muamelesinden koruyacak, çocuk suistimalini önleyecek ve bu tür davranışlara maruz kalan çocukların tedavisini amaçlayan sosyal programlar hazırlayacaktır.

TARİHÇİ KARINCA

AYAZ ATA VE NOEL BABA

Noel Baba'yı hepimiz duymuşsunuzdur, hani beyaz sakalı, kırmızı elbisesiyle ren geyiklerinin çektiği kızıyla dolaşip çocuklara hediye veren adam.

İşte aslında tarihte o tipte biri yok; zamanında

Cola adındaki içeceğin reklamını yapmak için bulunmuş hayali bir karakter. Ama o karakter daha sonra o kadar benimsenmiş ki her yerde kullanılmaya başlamış. Bazı çocuklar yılbaşı yaklaşırken kendilerine hediye getirecek diye beklerler tabii büyükleri de onlar sevinirler diye istedikleri hediyeleri satın alıp onlara verirler onlar da hediye Noel Baba'dan geldiğini zannederler. Zaten bu Noel Baba'yı ortaya çıkartanların hedefi de budur, büyükler para verip hediye alsınlar biz de para kazanalım, diye düşünürler.

Bazı kişiler de "Bu Noel Baba bizim kültürümüzde yoktur" diye karşı çıkarlar.

Oysa Noel Baba'ya çok benzeyen bir karakter tam da bizim kültürümüzde vardır.

Kırgız Türklerinde Ayaz Ata olarak bilinen karakter tıpkı Noel Baba gibi ren geyiklerinin çektiği kızakla dolaşmış. Üstelik onun gibi sonradan bulunmuş bir karakter değildir. Büyük bir ihtimalle Noel Baba'yı yaratanlar Ayaz Ata'dan esinlenmişlerdir.

GÖZLÜKLÜ KARINCA

Eleştirmen

YAZIP ÇİZEN BİR SENARYO YAZARI: ATAY SÖZER

Metal Karınca'da da bazen yazılarını okuduğunuz Atay Sözer aynı zamanda bir karikatürist aynı zamanda da bir senaryo yazarı.

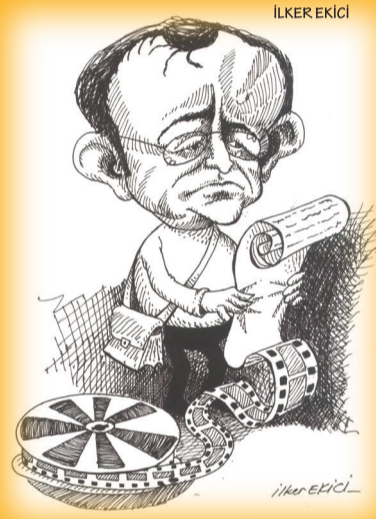
"Ne demek senaryo yazarı?" diyeceksiniz.

Soralım o zaman Atay Sözer'e o cevap versin.

"Minik karıncalar

soruyorlar nedir senaryo yazarı diye, yanıtlar mısın?"

-Hani sinemada, televizyonda filmler izliyorsunuz ya:

ILKER EKİCİ

ILKER EKİCİ

bazen komik, bazen

acıklı, bazen de korkutucu oluyor. İşte o

filmlerde hikâyenin nasıl anlatılacağını, oyuncuların yapacağı hareketleri, söyleyeceği sözleri yazan kişidir.

Oyuncular o yazılanları okur ona göre davranırlar.

Örneğin "Ali kapıyı açıp sınıfa girer, günaydın, der sırasına oturur" diye yazarsınız Ali de o hareketleri uygular.

Kolay iş sanmayın, düşünün koskoca filmdeki her hareketin her sözün bu şekilde yazıldığını. İşte tüm bunları senaryo yazarı belirler.

Atay Sözer'in çocuklar için yazdığı kitapları da vardır.

İlk kitabı "Kafadaşlar" sizin yaşlarda üç arkadaşın komik öykülerini anlatıyor, yan sayfada küçük bir bölümünü okuyacaksınız.

Bir diğer kitabı "Dalından Düşmeyen Yaprak" bir parkta bulunan onlarca

ağaç düşünün her sonbahar geldiğinde doğa kanunları gereği

yapraklarını döküyorlar, ama

günün birinde küçük bir yaprak

"Ben düşmeyeceğim" diye direniyor sıkı sıkı tutunuyor dallarına;

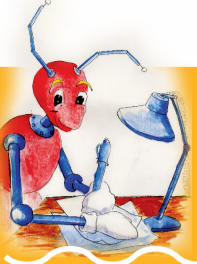
bakalım ne kadar dayanabilecektir bu duruma?

MILAN LEX

NASREDDİN KARINCA Hülya ERŞAHİN

ÖYKÜCÜ KARINCA Atay SÖZER

BENİM ADIM MIZDIRIK

Merhaba; adım Engin Marmara, 12 yaşındayım. Takma adım "Mızdırık." Şimdi diyeceksiniz "Ne demek bu Mızdırık?" diye. Çünkü her duyan öyle söylüyor. Ben de onlara: "Vallahi kardeşim, bu soruyu bana değil, bu adı bana takanlara sorun." diyorum.

Ama işin komiği bu adı bana kimin taktığını kimse bilmiyor.

Şimdi size bir sır vereceğim, ama söz verin kimseye bir şey söylemeyeceksiniz. Bu adı bana kim taktı biliyor musunuz? Kendim taktım.

Baktım okulda herkes birine isim takıyor, bu isimlerin çoğu da çok münasebetsiz isimler oluyor. Şişko Emre, Dörtgöz Necati, Sümüklü Leyla, Keltoş Sadi, İnek Erol, Şeşbeş Ayşe, Cicoz Nuri, Telli Aylin gibi...

Okula gelip arkadaşlarınızla tanışmaya başladığınız ilk haftasında size isimler takılmaya başlanır; aklınız varsa siz onlardan önce davranıp kendinize bir isim takarsınız. Ben de öyle yaptım, sınıfa girdim; sözde kızmış numarası yaptım;

"Ya olur mu ya, bana Mızdırık diyorlar" diye şakacıktan söylenmeye başladım.

Eh tabii benim bu halim arkadaşlarımdan çok hoşuna gitti, madem bu isme kıızıyordum o zaman benim lakabım da bu olmalıydı...

Bana Mızdırık diyorlardı ama manasının ne olduğunu bilmiyorlardı. Ben de bilmiyorum, çünkü hiçbir manası yok, öylesine uydurdum.

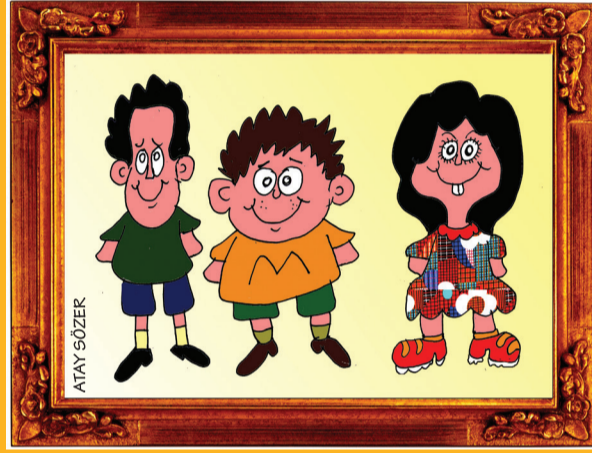
Bunu yapmasaydım bana başka bir ad takacaklardı, ne bileyim belki "Eşek Engin" diyeceklerdi. Ben de o zaman üzülecek, kırılacaktım. Ama mızdırık gibi hiçbir anlamı olmayan bir kelimedenden üzülüp, gönül koymama gerek yoktu. Üstelik arkadaşlarımdan bilmedikleri bu anlamsız kelimeyi sanki biliyormuş gibi kullanmalarıyla içimden dalgamı geçip keyifleniyordum.

Bir kere de öğretmenimiz sınavda çok basit bir soru sormuştu "Bakkaldan 8 yumurta aldım, evde de önceden 2 yumurta vardı; şimdi kaç yumurtamız oldu?" diye.

Soru o kadar basitti ki ben "Öğretmenimiz bu kadar kolay bir soru sormaz, sorduğuna göre bu işin içinde bir iş var, herhalde çok farklı bir yanıtı vardır" diye aklımdan geçirdim. Sonuçta bir toplama işiydi 8 ile 2'yi toplayacaktınız. Ama buna benzer

başka tür sorular da vardı; örneğin "Bir sepet içinde 10 yumurta var, altı çıktı kaç kaldı?" şeklinde... Eğer buna hemen $10-6=4$ şeklinde bir yanıt verirseniz, kaştı taraf size gülmeye başlar; "Hayır efendim hiç kalmaz eğer sepetin altı çıkarsa yumurtalar yere düşüp kırılır" der. Yani burada bir kelime oyunu yapıyordu, rakam olarak kullanılan "altı" sözcüğünü söylerken aslında "sepetin altı" demek isteniyordu. Okula giden bütün öğrencilere bu şaka yapılır. İşte burada da böyle bir kelime oyunu olabileceği sandım ve yanıtın nasıl olabileceğini düşündüm.

Öğretmenimiz çok kızdı düşünmemeye; "Bunda düşünecek ne var, sekizle yumurta iki yumurta daha on yumurta eder, bu kadar basit bir şeyi bilemiyorsun", diye azarlardı.

Ben çok utandım tabii, arkadaşlarımdan bana gülüyordu, tenefüse çıktığımızda benimle şakalaşacakları belliydi.

Karşıma geçip "Aptal Engiiiiin" diyeceklerini hemen anladım.

Ama ben onlardan önce davrandım.

"Gördünüz değil mi ne kadar aptalım, o kadar kolay soruyu bilemedim." dedim.

Tabii ben öyle deyince, kimse bir şey söyleyemedi.

Hatta hep yüksek notlar alan sınıfın en çalışkanı Aferin Ayfer (öğretmenimiz ona sık sık Aferin Ayfer dediği için bu ismi taktık) bile; "Vallahi doğrusu sorunun yanıtının on olacağını ben de düşünemedim, herhalde başka bir şey olmalı dedim, çünkü çok basitti; bize sorulmayacak kadar" diye bana destek verdi. Böyle durumlarda hep böyle yaparım, eğer bir hatta

yapmışsam buru hemen kabul ederim ve kendi kendimle şakalaşırım o zaman da başkalarının yapacağı şakalar beni hiç rahatsız etmez. Neyse lafı uzatmadan kendimi tanıtmaya devam edeyim...

12 yaşındayım, dedim. Daha doğrusu 12 yaşıma bugün bastım. Bugünden itibaren çocukluktan çıktım sizin anlayacağınız. Artık koca bir delikanlıyım. En iyi anlaştığım arkadaşlarımdan amcamın oğlu Deniz Marmara ve büyük teyzemin kızı Ceren Gürdamar. Onlar da benim yaşımda. Her gittiğimiz yere birlikte gidiyoruz, bazıları bize üç kafadar diyor; ama ben o kelimeyi nedense hiç sevmiyorum. Kafadar, deyince aklıma sanki dar kafalı, kafası dar gibi bir şey geliyor. Onun için ben, bize kafadaşlar diyorum. Daha doğru daha güzel. Öyle ya, bu "daş" eki bir kelimenin sonuna geldiğinde bir benzerlik, bir ortaklık anlamı ifade ediyor.

Aynı ismi taşıyan kişilere adaş, aynı meslekten olanlara meslektaş, aynı vatanda yaşayanlara vatandaş dendiği gibi. Biz de aynı kafada üç kişi olduğumuz için bize de kafadaş denmesi uygun olur sanıyorum.

Biz üç kafadaş çok ama çok iyi anlaşıyoruz. Bir kere bu 12 yaşın önemli bir yaş olduğunu fark ettik. Bu yaş, insanın her şeyi en iyi bildiği yaşıdır. Bu yaşa gelene kadar her şeyi o kadar iyi bildiğiniz söylenemez, yavaş yavaş öğrenirsiniz. Mesela küçük kardeşim Ömer'e bakınca bunu daha iyi anlıyorum. Ömer 7 yaşında ama hiç peşimizden ayrılmıyor, nereye gitsek bizimle gelmek istiyor. Bir de aptal aptal sorular soruyor. Geçen gün tuttu; "Televizyonun içinde küçük adamlar mı var?", dedi.

Hadi buyurun bakalım! Ona dilimin döndüğünce televizyonda gördüklerinin gerçek olmadığını anlatmaya çalıştım. Bu defa ne dese beğenirsiniz?

"Cumhurbaşkanı Amca sahici değil mi? Şimdi televizyonda konuşuyor."

Yani bu çocuk milletiyle uğraşmak gerçekten çok zor. Aslında onu hoş görüyorum, neticede o da büyüyecek, bizim yaşımıza gelecek, gerçekleri görecek.

(Kafadaşlar Kitabından)

PROFESÖR KARINCA

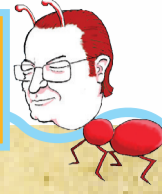

Resimde gördüğünüz hayvanları söyleyin

Yanıt: Panda, Fil, Deve, Geyik, Yılan, Ördek

RESSAM KARINCILAR İŞ BAŞINDA

Asuman KÜÇÜKKANTARCI - Coşkun GÖLE

Ece ZENGİN

Yiğit ŞENAKSIN

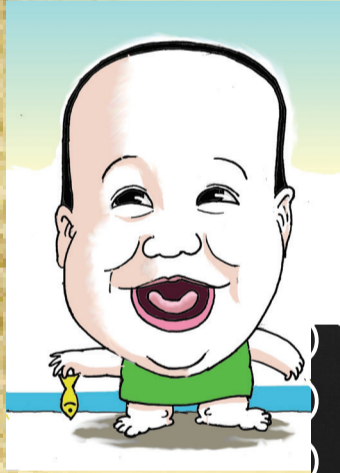
Zeren ŞENAKSIN

Kismet ZENGİN

Emine KAYA

Pars ÜLGÜ

Sena ÇATAK

Rümeysa Gül
YILMAZ

Emir Aşar - Nisan Nur
ALTIN

